

2/2008. (V. 19.) PK vélemény

Egyes, polgári eljárásban meghozott végzések elleni fellebbezés lehetőségéről.

A Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiuma az egységes jogértelmezés és jogalkalmazás érdekében a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 1997. évi LXVI. törvény (Bsz.) 33. §-ának (1) bekezdése alapján a következő

véleményt

nyilvánítja.

I. A képviselő képviseleti jogának hiányát megállapító végzés ellen - az 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 233. § (3) bekezdés b) pontja értelmében - nincs helye fellebbezésnek.

II. A határozat rendelkező részét érintő kijavítás iránti kérelmet elutasító végzés ellen - a Pp. 233. § (1) bekezdése és a Pp. 224. §-ának (4) bekezdése értelmében - fellebbezésnek van helye. A kijavítás iránti kérelmet elutasító végzés elleni fellebbezést elbíráló bíróság - ha annak helyt ad és a kijavításhoz szükséges adatok rendelkezésre állnak - a Pp. 259. §-a szerint irányadó Pp. 253. § (2) bekezdése szerint a támadott végzés megváltoztatásával maga rendelkezik a kijavításról.

III. A határozat kiegészítése iránti kérelmet elutasító végzés ellen a Pp. 233. §-ának (1) bekezdése szerint fellebbezésnek van helye. A kiegészítés iránti kérelmet elutasító végzés elleni fellebbezést elbíráló bíróság - ha a fellebbezésnek helyt ad - a támadott végzést hatályon kívül helyezi és a támadott végzést meghozó bíróságot utasítja a kiegészítésre.

IV. A viszontkeresetet érdemi tárgyalás nélkül elutasító végzés ellen - a Pp. 233. §-ának (1) bekezdése alapján - fellebbezésnek van helye.

V. A fellebbezési határidő elmulasztása miatt előterjesztett igazolási kérelmet elutasító végzés ellen a Pp. 233/A. §-a alapján fellebbezésnek van helye.

VI. Az 1/2006. Közigazgatási-polgári jogegységi határozat csak azokra az esetekre vonatkozik, amikor a permegszüntetés a Pp. 157. § a) pontjára alapítottan történik. Abban az esetben, ha a permegszüntetés oka a másodfokú eljárás alatt következik be és ezért a másodfokú bíróság a pert megszüntette, ez a végzése fellebbezéssel támadható.

A Pp. jelenleg hatályos szabályai szerint a határozatok elleni fellebbezés előterjesztésének lehetőségét a 233. § és a 233/A. § biztosítja.

A

1. A Pp. 233. § (1) bekezdése az elsőfokú bíróság valamennyi, a Pp. 233. § (3) bekezdésében ki nem zárt határozata ellen megengedi a fellebbezést. A Pp. 233. §-ának (3) bekezdése kizárja a fellebbezhető határozatok közül a per folyamán hozott végzéseket, kivéve a perköltségben vagy pénzbírságban marasztaló végzéseket, valamint azokat a végzéseket, amelyekkel szemben a törvény a fellebbezést külön megengedi. Az elsőfokú bíróság által hozott határozatok közül tehát fellebbezhetők:

- az ítélet, részítélet, közbenső ítélet;

- az eljárást befejező végzések (keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasító végzés, áttételt elrendelő végzés, pert megszüntető végzés, és az egyezséget jóváhagyó végzés, valamint a

fellebbezést, perújítási kérelmet elutasító végzés, ezek azonban már nem részei az elsőfokú eljárásnak);

- azok a per folyamán hozott végzések, amelyek ellen a fellebbezést a törvény külön megengedi (ideértve a perköltségben vagy pénzbírságban marasztaló végzéseket is).

2. A Pp. 233. §-a (3) bekezdésének *b)* pontja alapján fellebbezhető egyes végzések

A gyakorlatban vita van arról, hogy mely végzések tekinthetők „pervezető” végzésnek. Ezt a fogalmat azonban a hatályos Pp. nem ismeri, a Pp. 233. §-a (3) bekezdésének *b)* pontja az „eljárás folyamán hozott” végzésekről szól. Nem annak van tehát jelentősége, hogy a végzés ügyviteli jellegű rendelkezést tartalmaz-e, hanem annak, hogy az adott végzés - joghatását tekintve - az eljárást befejezi-e, vagy sem. Számos olyan eljárás folyamán hozott, a törvény kifejezett rendelkezése hiányában fellebbezéssel nem támadható végzés nem fellebbezhető volta azért vált kérdésessé, mert tartalmukat tekintve nem tekinthetők ügyviteli jellegűnek. [Lehetnek olyan, a per folyamán hozott végzések, amelyekkel szemben a fellebbezést a törvény külön nem engedi meg, de amelyek fellebbezhető voltát az Alkotmány 57. § (5) bekezdése szerint szükséges lenne elismerni. Ez azonban jogalkotással oldható meg.]

Ebben a körben a véleménynyilvánítás a következő végzések fellebbezhetőségével foglalkozik:

I. képviseleti jog hiányát megállapító végzés;

II. határozat kijavítása tárgyában hozott végzés;

III. határozat kiegészítése tárgyában hozott végzés;

IV. viszonykeresetet érdemi tárgyalás nélkül elutasító végzés.

B

1. A Pp. 233/A. §-a alapján fellebbezéssel megtámadható a másodfokú eljárásban hozott olyan végzés, amellyel szemben az elsőfokú eljárás szabályai szerint fellebbezésnek lenne helye, továbbá a másodfokú eljárásban hozott, a fellebbezést hivatalból elutasító végzés.

A másodfokú bíróság által hozott határozatok közül tehát fellebbezéssel támadhatók:

- azok a végzések, amelyek ellen az elsőfokú eljárás szabályai szerint fellebbezésnek lenne helye;

- a másodfokú eljárásban hozott, a fellebbezést hivatalból elutasító végzés, valamint a Pp. 249/A. §-a alapján az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére irányuló kérelmet elutasító végzés.

(Nincs helye fellebbezésnek: az ítélet, részítélet, közbenső ítélet ellen, valamint a fellebbezést érdemben elbíráló végzések ellen.)

2. A Pp. 233/A. §-a alapján fellebbezhető egyes végzések

A Pp. 233/A. §-a a Pp. 259/A. §-át váltotta fel, amelynek megalkotására a 22/1995. (III. 31.) AB határozat nyomán került sor.

Ez a határozat mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenességet állapított meg amiatt, hogy a Pp. nem biztosított jogorvoslati jogot a másodfokú bíróság pénzbírságban marasztaló és szakértői díjat megállapító végzése ellen. A határozat indokolása szerint az Alkotmány 57. § (5) bekezdésébe foglalt jogorvoslathoz való jogból kényszerítőleg következik, hogy az „érdemi [üggyöntő, az (elítelt) helyzetét, jogait lényegesen befolyásoló] határozatok” elleni jogorvoslati kérelem elbírálását a jogalkotó a döntést hozó szervtől eltérő szerv hatáskörébe utalja. A jogorvoslat iránti igényt annak számára kell biztosítani, akinek jogát, illetve jogos érdekét a döntés érinti.

Az Alkotmánybíróság tehát valójában nem a jogorvoslati lehetőség hiánya, hanem a rendelkezésre

álló jogorvoslati lehetőség (Pp. 114. §-a) elégtelensége miatt állapította meg a jogorvoslati jog sérelmét. Döntő jelentőséget e kérdésben a határozattal érintett jogoknak, illetve jogos érdekeknek (azok súlyának), nem pedig a határozatot hozó fórumnak tulajdonított.

Az 1996. évi CXXII. törvény 2. §-a alkotta meg a Pp. 259/A. §-át (Kifogás). A törvény indokolása kifejezetten utal az alkotmánybíróvási határozatra, valamint arra, hogy a jogorvoslati jogot nem csupán a két vizsgált esetben, hanem más, hasonló esetekben is indokolt megadni. A szabályozás két irányban is tágította a kört: kiterjedt nemcsak a fellebbezési, hanem a felülvizsgálati eljárásban hozott végzésekre, és nem csupán a pénzbírságban marasztaló és szakértői díjat megállapító, hanem minden olyan végzésre, amelyek ellen - ha azokat elsőfokú bíróság hozza meg - a törvény megengedi a fellebbezést.

A Pp.-t módosító 1997. évi LXXII. törvény 17. §-a iktatta be a 233/A. §-t, amely az 1999. évi CX. törvénynek a 2002. évi XXII. törvény 7. §-ának (1) bekezdésével módosított 164. §-ának (1) bekezdése értelmében 2003. július 1. napján lépett hatályba azzal, hogy rendelkezéseit az ezt követően indult ügyekben kell alkalmazni. Az ítéletátlak működésének megkezdése tette lehetővé, hogy a Pp. 233/A. §-ában felsorolt végzések esetében is rendes fellebbezési eljárás valósuljon meg a már említett kifogás helyett.

A Pp. 233/A. § értelmezésénél döntő jelentősége nem a támadott határozatot meghozó fórumnak van - ez minden esetben a „másodfokú bíróság” - hanem a másodfokú bíróság által a döntés meghozatalánál alapul vett eljárási szabályoknak. Ezt támasztja alá az is, hogy maga a Pp. 233/A. §-a sem arra utal, hogy az „elsőfokú eljárásban”, hanem arra, hogy az „elsőfokú eljárás szabályai szerint” lenne helye fellebbezésnek.

Ez a szabály a Pp. 239. §-ával hozható kapcsolatba, amely szerint - ha a másodfokú eljárás szabályai eltérően nem rendelkeznek - a törvény Második Részének az elsőfokú eljárásra vonatkozó rendelkezéseit a másodfokú eljárásban is megfelelően alkalmazni kell. Mivel az általános szabályokat az elsőfokú eljárásban is alkalmazni kell, a Pp. 233/A. § értelmezésénél az elsőfokú eljárás szabályai között érteni kell egyfelől az általános szabályokat, másfelől a Pp. Második Részébe foglalt szabályokat, feltéve, hogy azok alkalmazását a másodfokú eljárás szabályai nem zárják ki.

Ebben a körben a véleménynyilvánítás a következő végzések fellebbezhetőségével foglalkozik:

V. fellebbezési határidő elmulasztása miatt előterjesztett igazolási kérelmet elutasító végzés;

VI. másodfokú bíróság által hozott permegszüntető végzés.

C

I. A képviseleti jog hiányát megállapító végzés elleni fellebbezés lehetősége.

A képviseleti jog meglétét a bíróság hivatalból vizsgálja [Pp. 50. § (1) bekezdés, Pp. 72. §], így a per egész folyamán hozható olyan végzés, amely a képviseleti jog hiányát állapítja meg.

A képviselő képviseleti jogosultságának vizsgálata tárgyában hozott végzés elleni fellebbezés lehetőségéről a törvény külön nem rendelkezik, ezért a Pp. 233. §-ának (3) bekezdése *b)* pontjának nyelvtani és rendszertani értelmezése szerint ez olyan, a per folyamán hozott végzés, amely ellen önálló fellebbezésnek sem az elsőfokú, sem a másodfokú eljárásban nincs helye.

Azt kell eldönteni, hogy a képviselőként fellépő személy képviseleti joga hiányának megállapítása jár-e olyan jogkövetkezménnyel, amelyre tekintettel az egyébként rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőségek elégtelennek minősíthetők az Alkotmány 57. §-ának (5) bekezdése alapján.

A perben képviselőként eljárhat:

- meghatalmazott [Pp. 66. § (1) bek.], a meghatalmazott képviseleti jogosultságát a bíróság az eljárás bármely szakában hivatalból vizsgálja (Pp. 72. §);

- törvényes képviselő [Pp. 49. § (2) bek.], a törvényes képviselő képviseleti jogosultságát a bíróság az eljárás bármely szakában hivatalból vizsgálja [Pp. 50. § (1) bek.].

A meghatalmazottként fellépő személy képviseleti joga hiányának megállapítása esetén a bíróság a Pp. 135. § (4) bekezdése alapján - megfelelő határidő tűzésével - felhívja a cselekvőképes felet, hogy a perben személyesen vagy a törvénynek megfelelő meghatalmazott útján járjon el.

A törvényes képviselőként fellépő személy képviseleti joga hiányának megállapítása esetén, ha a félnek van másik törvényes képviselője, őt - a Pp. 135. § (4) bekezdése alapján, határidő tűzésével - fel kell hívni arra, hogy a perben személyesen vagy meghatalmazottja útján járjon el.

Amennyiben a fél, illetőleg a felhívott a felhívásnak nem tesz eleget, vele szemben - az okozott többletköltség megtérítésére kötelezés mellett - a Pp. 135. §-ának (5) bekezdése alapján a mulasztás jogkövetkezményeit kell alkalmazni. A fél ebben az esetben nem marad jogvédelem nélkül, hiszen a mulasztás tényét - ennek kapcsán a képviseleti jog hiányát - ugyanúgy vitathatja, mintha maga mulasztott volna, illetőleg igazolással élhet. Ha visszamenőleges hatállyal kizárt meghatalmazott részére kézbesítés történt, azt a kézbesítés szabálytalansága folytán meg kell ismételni. Ezért a „képviselt” felet jogsérelem nem éri, így külön jogorvoslatot biztosítani nem indokolt.

Ha a bíróság cselekvőképtelen, illetőleg jogi személy fél nevében eljáró személy képviseleti jogának hiányát állapítja meg, akkor a Pp. 49. § (2) bekezdése értelmében a Pp. 135. §-ának (4) bekezdése szerinti felhívást a fél törvényes képviselőjéhez kell intézni.

Amennyiben a félnek törvényes képviselője nincs, illetőleg a félnek másik törvényes képviselője nincs, akkor a Pp. 111. §-a (3) bekezdése alapján az eljárás félbeszakadását kell megállapítani. [Jogi személy természeténél fogva cselekvőképtelen, ezért kizárt, hogy cselekvőképessé váljék, így a Pp. 111. §-a (3) bekezdésének második fordulataiban írt mindkét feltétel megvalósul.] E végzés ellen a Pp. 112. § (4) bekezdése szerint fellebbezésnek van helye, amelynek keretében a képviseleti jog hiánya vitatható.

Ha a megfelelő képviselet hiánya miatt bekövetkező félbeszakadás vagy annak túlságosan hosszú tartama valamelyik fél méltányos érdekeit sértené, a bíróság a Pp. 111. §-ának (5) bekezdése alapján a fél részére akár kérelemre, akár hivatalból a Pp. 49. § (2) bekezdésének alkalmazásával ügygondnokot (74. §) rendel ki; az ügygondnok kirendelése ellen fellebbezésnek nincs helye, azonban a fél bármikor kérheti az ügygondnok felmentését az 1998. évi XI. törvény 34. §-a (3) bekezdésének c) pontja alapján.

Összefoglalva az mondható, hogy a képviselő képviseleti jogának hiányát - helytállóan, vagy alaptalanul - megállapító végzés nem okoz a félnek olyan érdeksérelemet, amely a Pp. által biztosított más jogvédelmi eszközök igénybevételével nem, csak önálló fellebbezési jog engedésével lenne orvosolható.

A képviseleti jog meglétét, illetve annak terjedelmét a bíróság az eljárás bármely szakaszában, hivatalból köteles vizsgálni, így a fellebbezést elbíráló bíróságnak akkor is vizsgálat tárgyává kell tenni a kizárásról szóló döntést, ha a fellebbező fél arra kifejezetten nem hivatkozott, sőt erre alaptóttan adott esetben a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján teljes egészében hatályon kívül is helyezheti az elsőfokú bíróság határozatát. Elvben tehát a másodfokú bíróságnak külön fellebbezés nélkül is felül kell bírálnia az elsőfokú bíróságnak a képviseleti jog fennállta és terjedelme tárgyában hozott döntését.

A képviseleti jog fennállta és terjedelme tárgyában a bíróságnak nem kell alakszerű végzéssel

határoznia. A bíróság természetesen a felet, illetve a képviselőt alakszerű végzésben tájékoztatja, ha a képviselőként fellépő személyt képviselőként nem fogadja el, ez a tájékoztatás azonban nem tekinthető fellebbezhető végzésnek.

II. A határozat rendelkező részét érintő kijavítás iránti kérelmet elutasító végzés elleni fellebbezés lehetősége.

A Pp. 224. § (4) bekezdése értelmében a kijavítás tárgyában hozott határozat ellen fellebbezésnek csak akkor van helye, ha az a rendelkező részre vonatkozik.

Ez a rendelkezés a „kijavítás tárgyában” hozott végzés és nem a „kijavító” végzés ellen engedi meg a fellebbezést, vagyis a kijavítás iránti kérelmet elutasító végzés ellen is megengedett a fellebbezés. A kijavítás tárgyában hozottnak kell tekinteni az annak elutasítását tartalmazó végzést is, amely ellen ugyancsak helye van fellebbezésnek akkor, ha a kérelem a rendelkező részre vonatkozik.

A Pp. 224. §-ának (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a kijavítás tárgyában a bíróság a felek meghallgatása nélkül is határozhat. A kijavítás tárgyában ugyanis a Pp. 224. §-ában szabályozott eljárást kell lefolytatni, ahol sor kerülhet a felek meghallgatására is. A nyelvtani értelmezés mellett tehát a rendszertani értelmezés is azt támasztja alá, hogy a határozat rendelkező részét érintő kijavítás iránti kérelmet elutasító végzés ellen is fellebbezésnek van helye.

A Pp. 233/A. §-ából következően fellebbezésnek van helye a másodfokú bíróság jogerős határozatának rendelkező részét érintő kijavítás iránt előterjesztett kérelmet elutasító végzés ellen is.

Abban az esetben, ha a kijavításhoz szükséges adatok rendelkezésre állnak, a másodfokú bíróság a támadott végzés megváltoztatásánál maga rendelkezik a kijavításról. Ezt támasztja alá a Pp. 259. §-a szerint irányadó Pp. 253. § (2) bekezdése, valamint a Pp. 258. § (1) bekezdése, amelyek szerint ha a határozat érdemben nem helyes, de a másodfokú bíróságnak a megváltoztatáshoz szükséges adatok rendelkezésre állnak az elsőfokú bíróság végzését megváltoztatja, ellenkező esetben az elsőfokú bíróság végzését hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasítja.

III. A határozat kiegészítése iránti kérelmet elutasító végzés elleni fellebbezés lehetősége.

A határozat kiegészítése tárgyában hozott döntés eljárást befejező határozatnak minősül, tehát a Pp. 233. § (1) bekezdése szerint van helye ellene fellebbezésnek; ezt támasztja alá a Pp. 248. §-a is.

A kiegészítés tárgyában hozott végzés nem tekinthető a „per folyamán hozott” végzésnek, mert a kiegészítés iránti kérelem - Itv. 57. §-a (1) bekezdésének g) pontjából is kitűnően - önálló jogorvoslati eljárást megindító beadvány, ekként nem vonatkozik rá a Pp. 233. §-ának (3) bekezdésének b) pontja, így ellene a Pp. 233. § (1) bekezdése szerint fellebbezésnek van helye, feltéve, ha a határozatnak olyan rendelkezésére vonatkozik, amely önálló fellebbezéssel támadható.

A Pp. 233/A. §-ából következően fellebbezésnek van helye a másodfokú bíróság jogerős határozatának kiegészítése iránt előterjesztett kérelmet elutasító végzés ellen is.

A Pp. 259. §-a szerint irányadó Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében, ha az elsőfokú bíróság végzése érdemben nem helyes, a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét egészben vagy részben megváltoztatja, illetőleg közbenső ítéletet vagy részítéletet hoz. A Pp. 258. §-a szerint ha a fellebbezéssel megtámadott végzés jogszabályt sért, a megváltoztatásához szükséges adatok pedig nem állapíthatók meg, a másodfokú bíróság a végzést hatályon kívül helyezi, és az elsőfokú bíróságot új határozat hozatalára utasítja. Felmerül a kérdés, hogy e rendelkezésekre tekintettel a másodfokú bíróság maga is meghozhatja-e a kiegészítő ítéletet (végzést), ha a döntéshez szükséges adatok megállapíthatók.

A jogszabály szövegének szigorú értelmezése szerint ilyenkor a végzés megváltoztatására, és a

kiegészítő határozat meghozatalára lenne lehetőség. Önmagában az, hogy végzés megváltoztatása folytán kiegészítő ítélet nem hozható, valamint, hogy ebben az esetben a kiegészítő végzés ellen ugyan a Pp. 233/A. §-a szerint lenne helye fellebbezésnek, a kiegészítő ítélet ellen viszont nem, azt támasztja alá, hogy ez a megoldás a gyakorlatban nem alkalmazható, illetőleg a felekre méltánytalan helyzetet teremtené. Ezért a kiegészítés iránti kérelmet elutasító végzés elleni fellebbezést elbíráló bíróság, ha a fellebbezést alaposnak tartja, csak úgy dönthet, hogy a támadott végzést hatályon kívül helyezi és az azt meghozó bíróságot utasítja a kiegészítésre.

IV. A viszontkeresetet érdemi tárgyalás nélkül elutasító végzés elleni fellebbezés lehetősége.

A 3/1975. számú PKT állásfoglalás meghaladtát nyilvánította vetette fel azt a kérdést, hogy vajon a viszontkeresetet érdemi tárgyalás nélkül elutasító végzés ellen van-e helye fellebbezésnek.

A Pp. 147. §-ának (1) bekezdése szerint az elsőfokú ítélet hozatalát megelőző tárgyalás berekesztéséig az alperes a felperes ellen viszontkeresetet indíthat, ha az ekként érvényesíteni kívánt jog a felperes keresetével azonos vagy azzal összefüggő jogviszonyból ered vagy ha a viszontkereset tárgyául szolgáló követelés a felperes kereseti követelésével szemben beszámításra alkalmas. A bíróság érdemi tárgyalás nélkül végzéssel elutasíthatja a viszontkeresetet, ha nyilvánvaló, hogy a fél azt azért terjesztette elő késedelmesen, hogy a per befejezését hátráltassa.

A viszontkereset tehát az alperesnek a felperessel szemben indított keresete, amelyet a Pp. 147. § (1)-(2) bekezdésében meghatározott feltételek fennállása esetén a felperes keresetével együtt, ugyanabban az eljárásban tárgyalhat a bíróság. A viszontkeresetet a bíróság akkor is köteles tárgyalni, ha a felperes keresetétől elállt, illetve a felperes keresete tárgyában a pert megszüntette [Pp. 159. § (2) bekezdés]. Ebből következően a viszontkereset hivatalból, vagy érdemi vizsgálat nélküli elutasításáról hozott, és e tekintetben az eljárást befejező végzés ellen a Pp. 233. §-ának (1) bekezdése alapján fellebbezésnek van helye.

A 3/1975. számú PKT állásfoglalásban kifejtett jogelvet tehát a Legfelsőbb Bíróság változatlanul fenn kívánja tartani, a hatályon kívül helyezés oka csupán az volt, hogy a vitatott jogalappal bíró PKT állásfoglalásokra a bíróságok a továbbiakban ne hivatkozzanak.

V. A fellebbezési határidő elmulasztása miatt előterjesztett igazolási kérelmet elutasító végzés elleni fellebbezés lehetősége.

A gyakorlatban kérdésként merült fel, hogy van-e helye a Pp. 233/A. §-a alapján fellebbezésnek, ha a másodfokú bíróság a fellebbezési határidő elmulasztása miatti igazolási kérelmet utasítja el.

Mind az 1997. évi LXXII. törvény 17. §-ának mind az 1999. évi CX. törvény 37. §-ának indokolása utal egyfelől a másodfokú bíróságnak a fellebbezést hivatalból elutasító végzésére, mint olyan végzésre, amelyet az elsőfokú bíróság nem hozhat meg, de amely ellen - a törvény kifejezett rendelkezése folytán - a Pp. 233/A. §-a szerint fellebbezésnek van helye; másfelől arra, hogy „fellebbezésnek van helye, ha a Pp. 109. § (1) bekezdése alapján az igazolási kérelem tárgyában a másodfokú bíróság dönt”.

Ez is alátámasztja azt, hogy a másodfokú bíróság által - az általános szabályok szerint - hozott, az igazolási kérelmet elutasító végzés is támadható fellebbezéssel, akkor is, ha az igazolási kérelem elbírálását maga a törvény [Pp. 109. § (1) bekezdés] utalja a másodfokú bíróság hatáskörébe. [A Pp. 233/A. §-ától függetlenül ezt támasztja alá a Pp. 110. § (1) bekezdése is, amely általános - tehát a másodfokú eljárásban is alkalmazandó - szabályként mondja ki, hogy az igazolási kérelmet elutasító határozat ellen fellebbezésnek van helye].

VI. A másodfokú bíróság által hozott permegszüntető végzés elleni fellebbezés lehetősége.

A Legfelsőbb Bíróság 1/2006. Közigazgatási-polgári jogegységi határozata szerint a másodfokú

eljárásban a Pp. 251. §-ának (1) bekezdése alapján hozott pert megszüntető végzés a Pp. 233/A. § alapján fellebbezéssel nem támadható meg.

Ez a jogegységi határozat csak azokra az esetekre vonatkozik, amikor a permegszüntetés a Pp. 157. § *a)* pontjára alapítottnan történik. Miután a jogegységi kezdeményezés is erre az esetkörre korlátozódott a határozat nem szól azokról az esetekről, amikor a pert a bíróság nem a Pp. 157. § *a)* pontja alapján szünteti meg.

A Pp. 157. §-ának *a)*, *b)*, *d)* pontjaiban megjelölt permegszüntetési ok szükségképpen az elsőfokú eljárásban merül fel, a *c)*, *e)-h)* pontjaiban megjelölt permegszüntetési ok azonban a másodfokú eljárásban is felmerülhet. [A Pp. 242. §-a értelmében a perköltség-biztosíték adásának elmulasztása a jogkövetkezmények tekintetében különbözik az elsőfokú eljárásban ilyen címen alkalmazott szankciótól, mert amíg az elsőfokú eljárásban a biztosíték nyújtásának elmulasztása a 157. § *c)* pontja értelmében a per megszüntetését eredményezi, addig a fellebbezési eljárásban ilyen esetben az alperes kérelmére a fellebbezésnek tárgyalás kitűzése nélküli elutasítására kerül sor.] Az utóbb említett esetekre a jogegységi határozat indokolásának érvelése nem vonatkozik, hiszen ezeket a körülményeket az elsőfokú bíróság még nyilvánvalóan nem vizsgálhatta. Ráadásul a Pp. 157. §-ának *c)*, *e)-f)* és *h)* pontjaiban megjelölt permegszüntetési ok esetén a határozat ellen felülvizsgálatnak sincs helye, így a kétfokú eljárás követelménye ekként sem érvényesül.

A másodfokú bíróság által hozott permegszüntető végzés fellebbezéssel támadható, ha a permegszüntetés oka a másodfokú eljárás alatt következett be.